

המשך דרכי בצה"ל מאת גבי גלסר

את המכתב המובא להלן שלחתי לפני מספר שבועות למפקד הפלוגה שלי בסדיר שמשמש כיום כמפקד חטיבת המילואים שלי וכמפקד המכללה לפיקוד טקטי של צה"ל. לאחר מכן שוחחנו שיחה קצרה בטלפון וקבענו להיפגש בעוד כמה שבועות. משיחתנו הקצרה התרשמתי שנוח יותר לצבא אם נניח לו ופשוט נעזוב את הצבא. נראה לי שלא לכך אני רוצה להגיע. מצד שני, אינני מסוגל לשתוק אל מול איבוד הכיוון של צה"ל כצבא ההגנה לישראל. האמת היא שאני לא יודע להגדיר מהי השורה התחתונה של דברי ולאן אני חותר בדיון הזה עם איתי. ביקשתי להיפגש איתו אך הפגישה עדיין לא יצאה אל הפועל ... אולי בכל זאת נשארה בי עוד קצת נאיביות.

בס"ד, אדר תשס"ו

לכבוד

אלי"מ איתי וירוב,

שלום רב,

שמי גבי גלסר (36, נשוי+6). אני כותב אליך בכאב מתוך רצון לשתף אותך בלבטים שלי לאחר הגרוש של משפחתי ועוד אלפי יהודים מביתם שבגוש קטיף על ידי צה"ל. את החלק השני של השירות הצבאי שלי עשיתי במסגרת פלוגת מסלול "אוגוסט 89" בגדוד 101 ? תחת פיקודך. הייתי צלף במחלקה של דוד קפון. השירות בלבנון (מוצב ליבנה) היה עבורי משמעותי ובונה (מארבים בג'בל חמד, ואדי מוזלם ועוד). הערכתני מאוד את ההתייחסות המיוחדת שלך לחיילים, לבעיות החברתיות שעלו בפלוגה (דתיים-חילוניים). אני זוכר שאחרי שהשתחררנו הגעת לבקר אותנו בישיבה במעלה אדומים, מאוד הערכתני זאת.

החל ממלחמת המפרץ הראשונה (91') אני משרת במילואים בחטיבה 623. הגיוס בצו 8 ערב נפילת הסקאד הראשון לא היה הפעם היחידה בה חשתי שהעם בישראל נמצא בצרה, ואני הקטן נקרא אל הדגל, ולוקח חלק בזכות הגדולה של "עזרת ישראל מיד צר" (כדברי הרמב"ם) כפשוטו, בזכות להגיע למוכנות למסור את הנפש למען העם, למען המולדת ולמען מה שהעם היהודי היושב בציון מייצג בעולם.

פה ושם במשך השנים הראשונות לשירות המילואים שלי הייתי כמו כולם "עושה חשבון" כמה ימי מילואים אני עושה בשנה, ביחס לאנשים אחרים בחברה הישראלית, כמה המשפחה, הלימודים והעבודה נפגעים מכך. מידי פעם עלתה בתוכי תחושה של "פראייר". לאחר כמה שנים הגעתי להכרה שאני שלם ב-100% עם השירות במילואים, ומודה לה' על הזכות להיות חלק ממשפחת "חוד החנית". כשצו המילואים מגיע אינני חושב 'איזה תירוץ יש לי הפעם', אלא כיצד אני מתארגן לקראת המילואים.

במשך השנים השתדלתי להשקיע בנושא הצליפה המקצועית. השתדלתי לאסוף חומר עיוני בנושא, עברתי הסבה מ-M14 ל-M24 ואף עברתי קורס בארט. חוויות רבות בחיי ובחיי משפחתי קשורות לצבא ? כחייל, כבעל חייל וכאבא

חייל. את ההודעה על הירצחו של בן דודי יצחק וינשטוק בידי מחבלים ביי"ח כסליו תשנ"ד קיבלתי בנל"ן (נקודה לנקודה) ב 5:00 בבוקר בחמ"ל של מוצב אסטרא בהר דוב. כחלק מהתמיכה והגיבוי של אשתי, היא הקפידה להגיע לביקור כמעט בכל מקום בו "תפסנו קו": במוצב גלדיולה ? הר דוב, בנחל עוז ועוד ועוד.

בליל יום הכיפורים תשס"א לאחר ארועי קבר יוסף (מדחת יוסוף) צלצל הטלפון בביתי. זו היתה קצינת הקישור: "צריכים 20 צלפים מהחטיבה לפעילות בשכם ? יש להגיע עוד הלילה לסירקין". ידעתי שלא מדובר בסתם "עוד מילואים". אשתי דאגה מאוד. אני התארגנתי על הציוד, החלפתי כמה מילים עם הילדים שהבינו את משמעות הדברים (הגדול היה בן 6). חזרתי הביתה לאחר החגים. שוב אבא לא היה בתקופת החגים בבית, אך היינו שלמים לחלוטין עם כל העניין.

אחת הדמויות המהוות כיום נר לרגלי הינה דמותו של דרור ויינברג הי"ד. דווקא לאחר נפילתו שמעתי וקראתי רבות אודותיו. ההכרות עם דמותו של דרור דירבנה אותי עוד יותר להשקיע ולתת את כל כולי לשירות המילואים. וכך למרות היותי חפ"ש (חייל פשוט) לכאורה התנדבתי בשמחה לכל משימה והשקעתי עוד יותר באימונים. ניצלתי את הזמן הפנוי במילואים למחשבה על הגדרת משימות של פעילות יזומה, שיחה עם הקמ"ן או הקמב"ץ של החטיבה המרחבית שהגיע לביקור במוצב ועוד.

טענתי שניתן לסמוך עלינו מבחינת היכולת המבצעית ונדנדתי למ"פ ולמג"ד שיתנו לצלפים לבצע פעילות שמנצלת את יכולותיהם הצבאיות, ולא להסתפק בסיוור גיפים או סיוורים רגליים בגזרה. לאחר שקיבלתי OK מהמג"ד (קובי) התחלתי לגבש פקודה להקמת מחלקת צלפים גדודית. בקיץ האחרון נוסדה המחלקה כשאני זכיתי לשמש בה סמל מחלקה.

איתי, רציתי לשתף אותך בעוד כמה מחשבות שהן בעצם הסיבה שבגללה אני כותב לך. בקיץ האחרון נפל דבר. בקיץ האחרון קרה דבר נורא.

הדברים הבאים מופנים אליך בתור אדם בעל עמדה בכירה ומשמעותית בצה"ל, ולא אליך באופן אישי. אני יודע שאין לי זכות לבוא אליך בתלונות, אל אדם שנתן ונותן את כל כולו לעם ישראל במלא מובן המילה.

בקיץ האחרון ב- 21 באוגוסט בשעה 10:00 בבוקר נכנסו חיילי צבא הגנה לישראל אל ביתי במושב קטיף. בחוף נשמע קול הממטרה המשקה את הדשא שתחת עץ הצאלון. בבית אנו יושבים בסלון שומרים על שיגרה למרות המתח העצום שבאוויר ומתפללים לא-ל שבמרומים שלא יתן לזה לקרות. מולי אני רואה (תסלח לי) חבורה של "רובוטים" מאומנים היטב. הם ניסו "לשחק אותה" הומניים כמו שאמרו להם לעשות, או כמו שהם הישלו את עצמם שהם. אין כזה דבר גירוש ברגישות כמו שאין אונס ברגישות. שוחחתי איתם, כיבדתי אותם בעוגות ושתייה.

אני מאוכזב מכך שכולם חזרו על האמירה הנדושה שזאת הפקודה ואין מה לעשות, פקודות צריך למלא. מה קרה עם האמירה שאנחנו קודם כל בני-אדם ורק אחר-כך חיילים? ראיתי אנשים שאינם בני חורין, ראיתי חיילים פחדנים שלא רוצים לעשות את מה שהם עושים, אך לא יודעים איך או לא מעיזים.

צר לי לומר זאת, אך נוכחתי בכך שאין להם מעיין פנימי אמיתי עם אמת פנימית שלהם הם נאמנים. כל המשמעות של חייהם היא שהם אנשי קבע בצה"ל. צה"ל נותן להם את המעמד, את המשמעות, את הכבוד וכן, גם את המשכורת,

ובכך קנה את השליטה עליהם. האנשים ממש פחדו שפרנסתם וכל חייהם יפגעו קשות אם לא יתנו יד לגירוש הנפשע של רבים וטובים. אנשים שהיו מוכנים למסור ואף מסרו הכל ואף את חייהם על מנת שאותו חייל? איש חיל האוויר יוכל לישון בשקט בביתו בחוזרו בערב מעבודתו בצבא וילדיו יוכלו ללכת לגן או לקניון בשקט כיון שאני מסרתי את נפשי לעצור את אותו מחבל שרוצה להורגו.

אני מעריך שגם מי שהרגיש שהדבר שהוא עומד לעשות הוא דבר רע היה לו קשה לעמוד בפני מסכת האימונים והאיזמים, ולא ראה איך הוא יכול להרשות לעצמו לשאת בתוצאות ברמה האישית והמשפחתית. אולם פה היה מבחן. צה"ל נכשל בכך שלא השכיל לגלגל את הכדור חזרה לדרג הפוליטי. כל אחד מן החיילים והאזרחים שהשתתף בגירוש ובחורבן נכשל. כולם יודעים לצטט אמירות יפות ולהכריז שגם להם יש גבולות. ברגע המבחן אף אחד לא ידע לקום ולומר 'עד כאן'. כן, אני מרגיש נבגד. מה קרה לאחוה? איפה הערבות ההדדית? איפה ה"כתף אל כתף"? איפה ה"בין-אדם לחברו"? זה צה"ל!?

איך? איך הגענו לימים בהם הגוף הנהדר והנעלה הזה שאני חלק ממנו השתתף ואף הוביל מהלך מרושע, שפל ואנטי יהודי-ציוני כל כך של הגליית אלפי יהודים מביתם, החרבת בתיהם עד היסוד, הרס קהילות מפוארות ומשפחות מהמעולות בישראל? קשה לי להאמין שאני והם - החיילים המגרשים שייכים לאותו גוף, עם אותה מטרה, עם אותו בסיס מוסרי.

האם היום כשאני נקרא לשירות מילואים אוכל להמשיך ולתת את כל כולי למילוי של פקודות המגיעות מאותו חדר במטכ"ל שמסר את פקודת הגירוש? איך אוכל לשרת כאשר אני לא שלם עם היסודות הערכיים העומדים בבסיס צה"ל? עד היום היו דברים שעשיתי בצבא למרות שלא הסכמתי להם. למשל, היה לי קשה לקבל את פקודת הנסיגה ממחנה הפליטים של טול-כרם ימים ספורים בלבד לאחר שהשתלטנו עליו בתחילת מבצע "חומת מגן". עזבתי את אשתי וילדי, יצאתי בחשכת הלילה מתוך הנגמ"ש אל תוך הסמטאות עם נשק דרוך מול מחבלים צמאי דם יהודי בשביל לעשות חצי עבודה ולסגת לפני להספקנו למלא את המשימה - לסרוק את כל הבתים ולוודא שאין בהם מחבלים? ההבדל בין אז להיום הוא שאני חושש שאין לי ולצה"ל בסיס משותף מספיק רחב כדי לחבר בינינו.

אני מסיים את המכתב בסימני שאלה. מייחל ומקווה לשמוע ממך סימני קריאה, אמירות ברורות שיהיה בהן כדי להמשיך יחד. אין לי ולכולנו את הפרווילגיה לברר את הדברים במשך שנים ואז לבחון את דרכנו. האויבים נמצאים כאן ועכשיו, אבל בשאלות של חיים ומוות אי אפשר להסתפק בטיוחים ולעבור לסדר היום.

מצ"ב כמה תמונות מקטיף.

אשמח להמשיך עימך את הדיון בע"פ או בכתב.

בברכת הצלחה בתפקיד,

גבי גלסר
טלמון